

Det Universelle Rettferdighetens Hus

30. desember 2021

Til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder

Inderlig elskede venner!

Ved ridván i år beskrev vi hvordan bahá'í-verdenen i løpet av et kvart århundre gjennomgikk en forvandling som ga det en kapasitet man ikke hadde drømt om, til å lære, til å vokse og til å tjene menneskeheten. Men hvor lysende denne periodens prestasjoner enn var, så må de overstråles av det som skal komme. Ved avslutningen av denne nylig påbegynte serien av planer må bahá'í-samfunnet ha tilegnet seg kapasiteter som nå knapt lar seg ane. I deres overlegninger gjennom de kommende dager vil dere være opptatt av å utforske hva som kreves for å frembringe et slikt styrket samfunn.

Bahá'u'lláh uttaler at «formålet med at dødelige mennesker fra absolutt intet har tatt steget inn i tilværelsens rike, er at de skal kunne arbeide for å gjøre verden bedre og bo sammen i enighet og harmoni». Han har åpenbart læresetninger som gjør dette mulig. Å bygge et samfunn som bevisst etterstreber dette kollektive siktemål, er gjøremålet ikke bare for denne generasjon, men for mange kommende generasjoner, og Bahá'u'lláhs tilhengere ønsker velkommen alle som arbeider ved deres side i dette foretagendet. Det betyr å lære hvordan man oppreiser pulserende, utadskuende samfunn. Det betyr at disse samfunn lærer hvordan de avstedkommer åndelig og materiell fremgang. Det betyr å lære hvordan man bidrar til de diskurser som påvirker retningen for denne fremgangen. Dette er naturligvis kjente innsatsområder. Sett fra ett perspektiv er de helt tydelige, hvert av dem med sine egne kjennetegn og uavviselige krav. De representerer alle likevel måter å vekke menneskesjelens latente krefter på og å kanalisere dem mot å forbedre samfunnet. Sammen er de midler for å frigjøre det som Beskytteren beskrev som troens «samfunnsbyggende kraft». Denne iboende kraft som Bahá'u'lláhs Sak besitter, er synlig selv i de nystartede bestrebelsene hos et bahá'í-samfunn som er i ferd med å lære seg å tjene menneskeheten og fremme Guds ord. Og selv om det verdenssamfunn som forespeiles i hans åpenbaring, selvfølgelig er svært fjernt, myldrer det av samfunn som ivrig lærer å anvende hans lære på sin sosiale virkelighet. Hvor overmåte velsignet er vel ikke disse sjeler som, ved å være våkne for hvor stor denne dag er, og for betydningen av sine handlinger, strever for å frembringe et samfunn formet av de guddommelige læresetninger.

Serien av globale planer som begynte ved ridván, vil vare i fulle tjuefem år. Den vil føre Sakens ark inn i bahá'í-æraens tredje århundre og avsluttes ved ridván 2046. I løpet av denne perioden vil bahá'í-verdenen være fokusert på ett eneste mål: å frigjøre troens samfunnsbyggende kraft i stadig større omfang. Etterstrebelen av dette hovedmål vil kreve en ytterligere økning i kapasiteten hos den enkelte troende, hos lokalsamfunnet og hos troens institusjoner. Disse tre konstante hovedaktører i planen har hver sin rolle å spille, og hver enkelt har kapasiteter og egenskaper som må utvikles. Hver enkelt er imidlertid ute av stand til å manifestere sitt fulle potensial på

egen hånd. Det er ved å styrke sine dynamiske forbindelser med hverandre at deres krefter kombineres og mangedobles. 'Abdu'l-Bahá forklarer at jo mer egenskapene samarbeid og gjensidig hjelp tilkjennegis hos et folk, «desto mer vil det menneskelige samfunn oppleve fremgang og velstand». Dette prinsippet kjennetegner og former samhandlingene mellom individer, institusjoner og samfunn i troen og gir Sakens legeme moralsk vitalitet og åndelig sunnhet.

De oppglødde sjeler som oppreises gjennom planens prosesser, søker å vinne en stadig dypere forståelse av Bahá'u'lláhs læresetninger – «det ypperste legemiddel mot enhver sykdom» – og å anvende dem på samfunnets behov. De har viet seg til fremgang for alle, for de innser at individets velferd hviler på velferden for samfunnet i sin helhet. De er lojale borgere som skyr partiånd og konkurransen om verdslig makt. De fokuserer isteden oppmerksomheten på å overvinne forskjeller, bringe synsvinkler i harmoni og fremme bruken av rådslagning for å ta beslutninger. De vektlegger egenskaper og holdninger – som pålitelighet, samarbeid og overbærenhet – som er byggemateriale for en stabil samfunnsordning. De forfekter fornuft og vitenskap som avgjørende for menneskers fremskritt. De taler til fordel for toleranse og forståelse, og med menneskehetens iboende enhet fremst i tankene betrakter de enhver som en potensiell partner for samarbeid, og de bestreber seg på å fostre en kameratskapsfølelse selv mellom grupper som tradisjonelt kan ha vært fiendtlig innstilt overfor hverandre. De er seg bevisst hvordan materialismens krefter er i virksomhet rundt dem, og deres øyne er vidåpne for de mange urettferdigheter som råder i verden, men de har et like klart blikk for enhetens skapende kraft og for menneskehetens evne til nestekjærlighet. De ser evnen som sann religion har til å forvandle hjerter og overvinne mistro, og i forvissning om hva fremtiden bærer i sitt skjød, bestreber de seg på å dyrke de forhold som gir grobunn for fremgang. Sin tros oppfatninger deler de gavmildt med andre, samtidig som de fortsetter å respektere enhver sjels samvittighetsfrihet og aldri påtvinger andre sine egne normer. Og skjønt de ikke ville foregi å ha oppdaget alle svarene, er de tydelige på hva de har lært, og på hva de ennå trenger å lære. Deres bestrebelser skrider frem til den skiftende rytmen mellom handling og refleksjon, uten å la seg avskrekke av tilbakeslag. På steder der veksten i antall bidrar til å bygge samfunn av denne art, er Sakens evne til å forvandle folks sosiale tilværelse så vel som deres indre liv i ferd med å bli stadig tydeligere. Oppriktig etterstrebelse av planens hovedmål vil etter vår overbevisning gjøre at det vokser frem mange, mange slike samfunn.

Områders bevegelse

Et større uttrykk for troens samfunnsbyggende kraft krever først og fremst enda lengre fremskritt i prosessen med inntreden i skarer i enhver del av verden. De hovedsakelig åndelige foretagender å skulle spre lyset fra Bahá'u'lláhs åpenbaring stadig videre og å la troens røtter strekke seg stadig dypere inn i samfunnets jordbunn, har målbare resultater: tallet på områder der et vekstprogram er igangsatt, og graden av intensitet som hvert av dem har nådd. Middelet til rask fremgang for begge målestokkers vedkommende foreligger nå. Målet som Det største navns samfunn må strebe etter å oppfylle i løpet av den inneværende serien av globale planer, er å opprette intensive vekstprogrammer i alle områder i verden. Dette formidable mål innebærer at aktiviteten må bli bredere og mer intens i en skala som man aldri før har vært vitne til. Mot dette målet må det i løpet av Niårsplanen oppnås rask fremgang.

Som et foreløpig skritt ber vi om at dere hjelper nasjonale åndelige råd og regionale bahá'í-råd til å avgjøre hvorvidt deres systemer for å dele deres territorier

inn i områder ville dra fordel av eventuelle justeringer. Som dere vet, så definerer et område et landområde der planens aktiviteter kan stimuleres på en håndterlig og bærekraftig måte. I løpet av de siste tjueen år er det lært mye om en områdestørrelse som er «håndterbar» i ulike sammenhenger og i ulike deler av verden. I noen land har man allerede begynt å vurdere tillempninger, foranlediget av virkningene av vekst. I mange tilfeller vil denne omvurderingen ikke føre til noen endring, men i noen vil det resultere i at et område blir delt eller redusert i størrelse, og av og til kan et område bli større. Landområder som er tynt befolket på grunn av det naturlige terrenget, kan bli utelukket fra områdeplanen. Eventuelle troende bosatt på slike steder vil selvsagt ta i bruk så mange elementer av rammeverket for handling som lar seg anvende på deres forhold.

Områdets bevegelse langs en utviklingslinje vil forbli grunnmodellen for samfunnets utvidelse og befestelse. Grunntrekkene i den utviklingsvei som bør følges, og i særdeleshet første, andre og tredje milepæl som markerer fremgang langs veien, er allerede velkjente for vennene fra våre tidligere budskap og fra deres egen erfaring, og vi kjenner ikke noe behov for å gjenta det vi tidligere har uttalt. Ved Ettårsplanens utgang ser vi for oss at vekstprogrammer vil være i gang i over 6000 områder, at milepæl nummer to vil være passert på nesten 5000 av disse, og at på 1300 av disse vil de troende ha kommet videre. Disse antallene må stige betraktelig i løpet av de kommende ni år. Så snart eventuelle justeringer i områdesystemet i hvert land er brakt på det rene, ber vi dere arbeide sammen med nasjonale og regionale råd for å anslå tallet på områder der fremgangen kunne bringes forbi henholdsvis første, andre og tredje milepæl i løpet av planen. Man bør huske at dette bare er ment å skulle være velinformerte anslag. De kan senere bli finjustert etter behov og trenger ingen lengre utarbeidelse. Som sådanne bes resultatene av disse vurderingene bli oversendt Bahá'í verdenssenter ved naw-rúz. Ved riḍván vil vi da være i stand til å legge frem bahá'í-verdenens kollektive ambisjoner for Niårsplanen.

Vi er oss bevisst at det er noen regioner og land der troen forblir på et tidlig punkt i utviklingen, og det er et presserende behov for å sikre at også disse stedene drar nytte av det bahá'í-verdenen har lært om å gjøre vekstprosessen raskere. Én viktig lærdom som er blitt klar, er den veldige verdien det er for en region med et område der den tredje milepælen er passert. Når vennene i en gitt region engang har utviklet det omfang av kapasiteter som en slik prosess innebærer, og middelet til å spre innsikter og dele erfaring om samfunnsbyggende bestrebelser er på plass, da blir en hurtig fartsøkning mulig i arbeidet med å utvide og befeste omliggende områder. Med dette i tankene er det bydende nødvendig at vekstprosessen når dette intensitetsnivået i minst ett område i hvert land og hver region i løpet av Niårsplanen. Dette utgjør ett av planens hovedmål, og det vil kreve konsentrert innsats av mang en hengiven sjel. Det internasjonale undervisningssenter er rede til å arbeide sammen med dere for å iverksette flere strategier for å avstedkomme dette. Fremst blant disse vil være utplasseringen av pionerteam, internasjonale og fra hjemmefronten, som er fortrolige med rammeverket for handling og er rede til å vie betydelige mengder tid og energi til å tjene Saken gjennom flere år. Dere vil ha behov for å innskjerpe overfor nasjonale åndelige råd og regionale bahá'í-råd at det haster med å oppmuntre troende som, i fotsporene etter så mange av fortidens heroiske sjeler, kan reise seg for å sikre at troens lys skinner klart i ethvert territorium. Vi ser særlig på land, regioner og områder der det er oppsamlet styrke og erfaring for å gi opphav til en strøm av pionerer til steder som trenger hjelp, og også sørge for støtte med andre midler. Denne

strømmen av støtte er enda en måte der samarbeidets og den gjensidige bistands ånd, som er så viktig for fremgang, kommer til uttrykk i systematisk handling.

Prestasjonene i den forrige serien av planer – og da særlig i siste Femårsplan – kunne ikke ha funnet sted uten en veldig fremgang i undervisningsarbeidet. En viktig dimensjon av dette arbeidet er kapasiteten til å delta i samtaler om åndelige emner, en kapasitet som ble undersøkt nærmere i vårt budskap til deres konferanse i 2015, der vi beskrev hvordan den utvikles ved å delta på instituttkurs og ved å vinne praktisk erfaring. Det er klart at aktivitetsmønsteret som utfoldes på grasrota, åpner for et mangfold av situasjoner der mottagelige sjeler – noen ganger hele familier eller grupper av personer med samme alder eller bakgrunn – kan ta del i meningsfylte samtaler som vekker interessen for troens visjon og Bahá'u'lláhs person. Over tid begynner mange slike sjeler å kjenne seg tilknyttet bahá'í-samfunnet, særlig etter hvert som de tror seg til å delta i samfunnslivet gjennom tjeneste. Samfunnet ønsker selvsagt velkommen enhver grad av forbindelse som en person ville like å holde, stor eller liten. Å anerkjenne Bahá'u'lláh som en gudsmanifestasjon og godta de privilegier og det ansvar som alene er forbundet med medlemskap i bahá'í-samfunnet, er likevel et enestående øyeblikk i en persons åndelige utvikling og skiller seg helt tydelig fra å delta regelmessig i bahá'í-aktiviteter eller å uttrykke støtte til bahá'í-prinsipper. Erfaring har vist at miljøet som skapes av samfunnsbyggende bestrebelser på et sted, gjør at enhver som ønsker det, settes i stand til å ta dette skrittet forholdsvis lett. Overalt der disse bestrebelser er i gang, er det viktig for vennene å forbli oppmerksomme på at troens dører er vidåpne, og å oppmuntre dem som står på terskelen. Og i strøk der slike bestrebelser har vært veletablert i noen tid, oppdager mange troende at et pulserende aktivitetsmønster i vekst på en naturlig måte kan lede til at familier, vennegrupper og tilmed klynger av husholdninger er rede til å slutte seg til Saken. For i rom der en mulig tilslutning til samfunnet kan bli diskutert åpent og inkluderende mellom dem som har en felles følelse av kollektiv identitet, kan sjeler lettere kjenne seg oppmuntret til å ta dette steget sammen. Bahá'í-institusjoner, særlig lokale åndelige råd, må innta en holdning som er åpen for slike utviklinger, og sikre at eventuelle hindringer fjernes.

Vi ber dere og deres hjelpere om å bistå de troende, uansett hvor de bor, om periodisk å reflektere over effektive måter å undervise om troen på i deres omgivelser, og om å oppildne hjertene til en lidenskap for undervisning som vil tiltrekke det guddommelige rikes bekreftelser. Sjeler som er blitt gitt troens velsignelse, har et naturlig ønske om å dele denne gaven gjennom samtaler med slektninger, venner, medelever og medarbeidere, og med dem de ennå ikke har møtt, idet de på hvert sted og i hvert øyeblikk søker et hørende øre. Forskjellige omgivelser og omstendigheter innbyr til forskjellige tilnærminger, og vennene bør være engasjert i en vedvarende prosess hvor de lærer hva som er mest effektivt på det sted der de befinner seg.

Å lære av de mest fremskredne områdene

For seks år siden beskrev vi for dere hva som kjennetegner et område der vennene har passert den tredje milepælen langs vekstlinjen. Å ha kommet så langt innebærer at det foregår intens aktivitet i særskilte nabolag eller landsbyer, men også samlet innsats gjort av de troende i alminnelighet bosatt rundt omkring i området – med andre ord: en tiltagende følelse av at alle deltar i det samfunnsbyggende arbeid. Dette betyr i praksis at det mobiliseres et betraktelig antall bahá'íer som på en kreativ og intelligent måte anvender planens rammeverk for handling på sine egne omstendigheter, uansett hvor i området de bor. Det medfører at familier og

enkelttroende arbeider sammen og tar en bevisst beslutning om å betrakte seg selv som tilhørende en kjerne som øker i omfang. Slike vennegrupper går i gang med å utvide kretsen for deltagelse i sine aktiviteter ved å ta i bruk nettverkene som de tilhører – nettverk skapt gjennom et arbeids- eller studiested, en lokal skole eller et sosialt samlingspunkt av et annet slag – og ved å ledsage andre som reiser seg for å tjene ved deres side. Disse bestrebelsene er uhyre fortjenstfulle. Selv når et område inneholder et antall blomstrende sentre for intens aktivitet, kunne anstrengelser gjort rundt om i resten av området likevel utgjøre en stor del av all den aktivitet som foregår. I denne forbindelse påskjønner vi de skritt som i noen områder tas for systematisk å nå ut til en bestemt befolkning som har vist seg mottagelig for troen, men som er spredt i området. Dette kan ses som en spesialisert form for samfunnsbygging, en som fortsatt er svært løfterik. Etter hvert som deltagelsen øker i alle former av arbeidet innenfor planen, gir det seg mange anledninger til at vennene lærer av hverandres erfaring og hos hverandre oppildner gleden ved å undervise.

Arbeidet som igangsettes i mottagelige nabolag og landsbyer, har selvsagt vært gjenstand for fokusert oppmerksomhet i de senere år. Etter hvert som beboerne på slike steder begynner å delta i bahá'í-aktiviteter i store antall, blir det behov for å vie koordinering mer oppmerksomhet for å håndtere de mer kompliserte forhold som følger av sakens natur. Innenfor hvert senter for intens aktivitet dukker det frem samarbeidsarrangementer mellom familiegrupper som organiserer samfunnsbyggende aktiviteter seg imellom, med sikte på å utvide omfanget av slike aktiviteter til mange nærliggende husholdninger. Et uformelt nettverk av venner sørger for at igangværende bestrebelse får oppmuntring og støtte. På slike steder tilpasser dagliglivets karakter seg fremveksten av en kultur der tilbedelse og tjeneste er yndede aktiviteter der mange mennesker deltar samtidig. Stadig oftere foregår det oppløftende og godt forberedte sammenkomster – i noen tilfeller utvidet til leirer eller festivaler – og ved slike anledninger har sang og musikk en fremtredende plass. I sin helhet fremstår utøvende kunst, som fra begynnelsen av er en så integrert del av et samfunns utvikling, i slike sammenhenger som et viktig middel for å skape glede, styrke enhetens bånd, spre kunnskap og befeste forståelse, så vel som å gjøre det øvrige samfunns medlemmer kjent med Sakens prinsipper. Og naturligvis forblir fokus skarpt rettet mot å være utadskuede: å finne måter for stadig å dele fruktene av et frodig handlingsmønster med sjeler som ennå ikke kjenner til troen.

Midt i alt dette har vi lagt merke til et bestemt oppmuntrende fenomen, og tidlige glimt av dette beskrev i vårt budskap til deres konferanse i 2015 som å representere en ny front. Selv om det å lære hvordan man tar imot store antall er et kjennetegn ved ethvert område som har passert den tredje milepælen, så begynner vennenes fokus nødvendigvis å bli bredere etter hvert som de nærmer seg et punkt der en betydelig andel av befolkningen innenfor et bestemt landområde tar del i samfunnsbyggende aktiviteter. Dette kunne stemme for bare et bestemt strøk i et område eller for flere slike strøk, eller for en eneste landsby. Andre deler av området kunne kanskje ikke oppleve den samme virkeligheten. Men hos vennene som arbeider på grasrota på slike steder, dreier tankene seg stadig mer om fremgang og velbefinnende for enhver som bor i nærområdet. Bahá'í-institusjoner føler sitt ansvar sterkere for den åndelige oppdragelsen av en hel generasjon barn og juniorungdom, og av dem kunne de fleste eller tilmed alle allerede være med på samfunnsaktiviteter. Lokale åndelige råd styrker sine forbindelser med myndigheter og lokale ledere, inngår til og med formelt samarbeid, og økende oppmerksomhet vies mangfoldiggjøringen av de initiativer innen sosial handling som fremkommer fra grupper av juniorungdom, ungdommer,

kvinner, familier eller andre som reagerer på behovene rundt seg. Selve nivået og mangfoldet av aktiviteter gjør det nødvendig at hjelperådsmedlemmer utpeker mange assistenter for å betjene en eneste landsby eller et nabolag. Hver assistent kunne følge en eller flere handlingslinjer, tilby råd og støtte etter behov og øke fremdriften for igangværende prosesser.

På steder der planens aktiviteter er blitt utbredt i denne grad, har innbyggerne nå en betydelig økt kapasitet til å ta hånd om kursen for sin egen utvikling, og troens institusjoner og organer der har nå en bredere visjon av sine forpliktelser. I disse forpliktelsene inngår det selvsagt å ha på plass robuste systemer for hele tiden å bygge kapasitet og støtte dem som tar initiativ. Men samfunnets fremgang avhenger i større grad enn før av at lokale institusjoner og organer er seg bevisst de sosiale krefter som virker i miljøet, og handler for å bevare samfunnets mange bestrebelser hele og ubeskårne. I mellomtiden foregår det en dyptgripende forandring i bahá'í-samfunnets forhold til det omgivende samfunn. Som representert ved sine formelle forvaltningsstrukturer og uformelle samarbeidsarrangementer er bahá'í-samfunnet i seg selv blitt en høyst synlig aktør i det omgivende samfunn, rede til å påta seg viktig ansvar og intensivere en bred, kollektiv prosess med læring om åndelig og materiell fremgang. Samtidig som det omgivende samfunn adopterer mange aspekter ved bahá'í-samfunnets liv og suger inn dets forenende ånd, lar den dermed skapte dynamikk ulike grupper komme sammen i en kombinert bevegelse inspirert av Bahá'u'lláhs visjon om menneskehetens enhet. Per i dag er antallet beskjedent på de steder der et bahá'í-mønster for samfunnslivet er blitt så utbredt, men det øker. Her er man vitne til en frigjøring av troens samfunnsbyggende kraft ulikt noe som tidligere er sett.

At bahá'í-aktivitet gjør seg gjeldende i denne skala, er naturligvis ikke noe man har utsikt til overalt. Det er nødvendig å innse forskjellen som utgjøres av forholdene i et område eller i deler av det, og av det som kjennetegner et folk – det vil si: av omstendighetenes virkelighet. Følgelig vil troens samfunnsbyggende kraft komme til uttrykk på varierende måter i ulike omgivelser. Men uansett i hvilken utstrekning bahá'í samfunnsliv favner dem som bor i et bestemt landområde – til og med uansett hvor intenst et vekstprogram i et område er, eller hvor intenst aktivitetsnivået i et nabolag eller i en landsby er – så er det på hvert sted i bunn og grunn samme utfordring som møter vennene som tjener på grasrota. De må være i stand til å lese sin egen virkelighet og spørre: I lys av de foreliggende muligheter og behov, hva ville være passende mål å etterstrebe i den kommende syklusen eller i den kommende serien av sykluser? Dere og deres hjelpere er ideelt plassert for å stille dette spørsmålet og for å sikre at man finner frem til egnede strategier. Mye kan læres av vennenes erfaring i lignende områder, for et samfunn som befinner seg et steg videre langs samme sti, kan tilby verdifulle innsikter om det neste mål som skal etterstrebes. Når vennene grunner over hva som befinner seg foran dem, vil de lett se at det for hvert samfunn finnes et mål å nå, og at det for hvert mål finnes en vei som fører frem til det. Om vi skuer fremover langs denne veien, kunne vi ikke da skimte Bahá'u'lláh selv, med tøylene for menneskehetens anliggender i den ene hånd og den andre vinkende alle til seg – «skynd dere, skynd dere»?

Å bidra til sosial forvandling

Bahá'u'lláhs åpenbaring dreier seg om å forvandle både menneskehetens indre liv og dens sosiale miljø. Et brev skrevet av Shoghi Effendi beskriver hvordan det sosiale miljø sørger for «atmosfæren» der sjeler kan «vokse åndelig og fullt ut gjenspeile Guds lys» som skinner gjennom åpenbaringen. Et klart tegn på at Sakens

samfunnsbyggende kraft frigjøres i et område, er at det av en voksende gruppe blant dets beboere gjøres bestrebelser – inspirert av troens lære – på å bidra til å forbedre den åndelige karakteren og de sosiale forhold i det omgivende samfunn som de tilhører. Bahá'íenes bidrag utmerker seg ved sitt fokus på å bygge kapasitet til å tjene. Det er en tilnæringsmåte basert på tiltro til en befolknings evne til å bli foregangsmenn for sin egen utvikling.

Etter hvert som det samfunnsbyggende arbeid i et område blir mer intenst, blir vennene der uunngåelig mer bevisste på sosiale, økonomiske eller kulturelle barrierer som hemmer folks åndelige og materielle fremgang. Barn og ungdom som mangler støtte i sin undervisning; jenter som utsettes for press på grunn av tradisjonelle skikker med tidlig ekteskap; familier som trenger hjelp for å finne frem i ukjente systemer for helsetjeneste; en landsby som sliter fordi en grunnleggende nødvendighet mangler; eller langvarige fordommer som skyldes nedarvet fiendskap mellom ulike grupper: Når et bahá'í-samfunn gjennom sin innsats på feltet for utvidelse og befestelse kommer i kontakt med disse og mange andre situasjoner, vil det bli trukket til å reagere på slike realiteter etter hva dets omstendigheter tillater. Ved refleksjon over slike situasjoner blir det innlysende at innenfor områder er utvidelse og befestelse, sosial handling og bidrag til rådende diskurser dimensjoner av en eneste, forenet, utadskuende innsats som gjennomføres på grasrota i samfunnet. Alle disse bestrebelser gjøres i samsvar med et felles rammeverk for handling, og dette fører fremfor alt annet til at det generelle aktivitetsmønsteret tilføres sammenheng.

De første ansatser til sosial handling på grasrota begynner å ses i et område etter hvert som tilgjengeligheten på menneskelige ressurser øker og kapasitet til et bredere omfang av oppgaver utvikles. Landsbyer har vist seg å være en spesielt fruktbar jordbunn som initiativer til sosial handling har dukket frem fra og blitt videreført på. Men også i urbane omgivelser har det lyktes venner bosatt der å gjennomføre aktiviteter og prosjekter avpasset det sosiale miljøet, til tider ved å arbeide sammen med lokale skoler, sivile samfunnsorganer eller tilmed statlige organer. Sosial handling gjennomføres på en rekke viktige felter, blant dem miljø, jordbruk, helsestell, kunst og i særdeleshet undervisning. I løpet av Niårsplanen, og særlig etter hvert som studiet av spesifikke instituttkurs stimulerer til større aktivitet på dette feltet, venter vi å se en økning i formelle og uformelle bestrebelser på å fremme et folks sosiale og økonomiske utvikling. Noen av disse samfunnsbaserte initiativer vil kreve grunnleggende administrative strukturer for å holde sin virksomhet gående. Der forholdene er gunstige, vil lokale åndelige råd ha behov for å bli oppmuntret til å lære hvordan de best pleier nye, uerfarne initiativer og fostrer bestrebelser som virker lovende. I noen tilfeller vil behovene knyttet til et bestemt innsatsfelt berettige at det opprettes en bahá'í-inspirert organisasjon, og vi ser for oss at det dukker opp flere slike organisasjoner i løpet av kommende plan. Nasjonale åndelige råd vil for sin del måtte finne måter for å holde seg godt informert om hva som læres på grasrota i sine samfunn, og analysere den erfaring som høstes. Dette vil på noen steder kreve at det skapes en instans viet oppfølging av sosial handling. Når vi ser ut over bahá'í-verdenen, gleder det oss å se hvilken støtkraft som allerede er frembrakt på dette innsatsfeltet ved oppmuntring og støtte fra bahá'í-samfunnets internasjonale utviklingsorganisasjon.

Nært forbundet med kapasiteten til å delta i sosial handling er en kapasitet til å bidra til det omgivende samfunns diskurser. I sin kjerne er dette helt enkelt en kapasitet til å delta i en samtale om en sak som påvirker livet for folk, og til å tilby et perspektiv basert på bahá'í prinsipper og erfaring. Slik sett er det en ferdighet som

mange bahá'íer har anledning til å praktisere nesten daglig, for eksempel i sine studier eller yrker, og som blir kultivert gjennom deltagelse i instituttkurs. I sitt mer formelle uttrykk er den sentral for arbeidet ved Bahá'í International Community og nasjonale avdelinger for samfunnskontakt. Men i forbindelse med frigjøringen av troens samfunnsbyggende kraft på grasrota, er det en kapasitet som blir mer etterspurt etter hvert som tettere tilknytning til en befolkning, avstedkommet gjennom arbeidet for utvidelse og befestelse, fører til økt bevissthet om et landområdes fremherskende sosiale problemer så vel som om dets folks ambisjoner om å overvinne dem. Når antall deltagere i samfunnsbyggende aktiviteter øker, så øker også behovet for at bahá'í-samfunnet som et enhetlig organ presenterer sitt veloverveide perspektiv på hindringene for sosial fremgang og på spørsmål som tynger tanker og sinnelag hos dem som det samhandler med. Dette har bestemte konsekvenser for lokale åndelige råd. På steder der planens aktiviteter er utbredt i noen grad, begynner rådet å bli videre betraktet som en kilde til moralsk innsikt. I tidens løp blir bestrebelsene på å bidra til sosiale diskurser mer systematiske, og bahá'íer blir dyktigere til å hjelpe dem rundt seg til å delta konstruktivt i en diskurs og finne frem til enighet. Det søkes anledninger til å dele troens perspektiver med samfunnsledere og myndighetspersoner, og det skapes rom der representanter for ulike grupper og interesser kan bli hjulpet til å nå et felles synspunkt gjennom rådslagning. Vi er tilfredse med de skritt som allerede er tatt for å lære hvordan innsikter fra Bahá'u'lláhs åpenbaring og fra bahá'í-samfunns erfaring kan komme til anvendelse overfor presserende sosiale spørsmål på det lokale plan. I løpet av Niårsplanen vil det sikkert bli lært mye mer i denne henseende.

Vi ønsker å understreke at historisk og nå har sosial handling og bestrebelsers på å delta i samfunnets rådende diskurser dukket opp ikke bare i sammenheng med vekst, men også som et resultat av at enkelt-bahá'íer bestreber seg på å bidra til samfunnets fremgang på måter som er tilgjengelige for dem. Som en personlig reaksjon på Bahá'u'lláhs appell om å arbeide for verdens forbedring, har troende på ulike måter valgt visse yrker og søkt anledninger til å støtte likesinnede grupper og organisasjoner. Både store og små prosjekter er blitt igangsatt som en reaksjon på en rekke sosiale problemer. Tallrike bahá'í-inspirerte organisasjoner er blitt opprettet av grupper av individer for å arbeide mot mange ulike mål, og spesielle organer er blitt grunnlagt for å vie en bestemt diskurs oppmerksomhet. Alle disse bestrebelsers har uansett skala dratt fordel av å kunne nyttiggjøre seg de prinsipper og innsikter som veileder aktivitetene som skjer på grasrota i det globale bahá'í-samfunn, og de har også dratt fordel av lokale og nasjonale åndelige råds kloke råd. Vi fryder oss over å se disse ulike, harmoniske trosuttrykk fra Den velsignede skjønnhets tilhengere som svar på trengslene i en forvirret og såre opprørt verden.

Pedagogisk innsats og opplæringsinstituttet

Pedagogikkens betydning for en bahá'í-oppfatning av åndelig og sosial forvandling kan neppe overvurderes. «Tenk for eksempel på åpenbaringen av Guds navn, oppdrageren», uttaler Bahá'u'lláh. «Se hvordan bevisene på en slik åpenbaring er tydelige i alle ting, hvordan forbedringen av alle vesener avhenger av den.» Betydningen av oppdragelse i arbeidet med samfunnsbygging er umiskjennelig, og på feltet for sosial handling forblir det pedagogiske tilbudet bahá'íers signaturbidrag i de fleste deler av verden. Fremst blant de strukturer og organer som er skapt av bahá'í-verdenen for å tilby undervisning, er selvsagt opplæringsinstituttet. Nettverket av nasjonale og regionale opplæringsinstitutter som drives med slik dyktighet rundt om på kloden, er virkelig blant de mest utsøkte frukter av den tidligere serien av globale planer. Bygging av kapasitet til å tjene innenfor samfunn ved å sette stadig økende

antall individer i stand til å dra nytte av instituttprosessen vil forbli et sentralt trekk ved den nåværende serien av planer. Kapasiteten for samfunnsutvikling som allerede er fremkommet, representert av hundretusener av individer som er i stand til å tjene som veiledere, inspiratorer eller barneklasselærere, er en ressurs av historisk betydning.

Da vi først innførte ideen om opplæringsinstituttet, var det i sammenheng med behovet for å skaffe menneskelige ressurser til å påta seg oppgavene med utvidelse og befestelse. På dette tidspunkt, når en ny serie av planer nettopp er begynt, inviterer vi dere til å utvide synsfeltet. I økende grad forbereder instituttkurs Guds venner på å delta stadig dypere i det bredere samfunns liv. Det gir dem den kunnskap, de innsikter og de ferdigheter som setter dem i stand til å bidra – ikke bare til prosessen med å utvikle sitt eget samfunn, men til fremgangen for det større samfunn. Instituttet er kort sagt et robust virkemiddel som troens samfunnsbyggende kraft kan finne utløsning gjennom. Selv om oppgaven med å utvikle innholdsrelevant materiell til støtte for dette formålet er et langsiktig foretagende, sikter eksisterende materiell allerede mot å bygge kapasitet til et bredt spekter av initiativer. Enn videre tilbyr de en sømløs, sammenhengende undervisningserfaring fra femårsalderen opp til juniorungdommens alder og videre inn i voksen alder, og de tjener som et direkte motstykke til det mønster av aktiviteter som utfolder seg på grasrota. Angående dette har det gitt oss glede å se de rike innsikter som vennene i ulike deler av verden, i et mangfold av sosiale og kulturelle sammenhenger, frembringer om aspekter ved utviklingen av samfunn. Dersom disse innsikter, og de som fortsatt vil fremkomme, skal være til bredere nytte for bahá'í-samfunn, vil det være behov for å utvide systemer for å utarbeide og forbedre undervisningsmateriell. Med dette i tankene vil vi snart presentere fremgangsmåten som vil veilede dette arbeidet gjennom de kommende år.

Med hensyn til å høyne institutters evne til å gjennomføre hvert av de tre trinnene i den pedagogiske prosessen, er vi glade over å se at det vies stadig mer oppmerksomhet til å øke kvaliteten av selve undervisningserfaringen, i tillegg til å utvide systemet for å utføre den. Et kritisk behov er å gjøre det mulig for alle instituttarbeidets bidragsyttere å øke sin forståelse progressivt av undervisningens innhold: dens mål, struktur, pedagogiske prinsipper, metodikk, sentrale begreper og innbyrdes forbindelser. Mange opplæringsinstitutters styre er i denne henseende blitt støttet av samarbeidsgruppene beskrevet i vårt budskap til deres konferanse i 2015. Enkelte steder har separate team også begynt å fokusere på henholdsvis barneklasser, juniorungdomsgrupper og studiesirkler idet de finner frem til faktorer som bidrar til å gjøre dem effektive, og finner måter for å bistå vennene innenfor hver tjenestevei til å høyne sin egen kapasitet ytterligere. Hjelperådsmedlemmene i en region og deres assistenter er ofte de første til å besørge at det som læres, når et bredere antall venner på tvers av tilgrensende områder og innenfor sentre for intens aktivitet. Personer med dyp erfaring fra å fremme instituttprosesser tjener som ressurspersoner, og de har vist seg å være dyktige til å hjelpe institutter på et tidligere utviklingspunkt til å komme videre. Ikke desto mindre er det vanligvis rådgivere som sikrer at hvert institutt blir fortrolig med de mange vesentlige innsikter som høstes av dets søsterorganer i naboland og -regioner. Rådgivere har ordnet det slik at institutter organiseres i grupper av varierende størrelse så de mest erfarne institutters lærdommer kan bli delt videre, i økende grad gjennom formelle seminarer. Alle disse arrangementer vil ha behov for å bli styrket i løpet av neste plan. Der hvor et sted er virksomt for å spre det som læres om programmet for åndelig styrking av juniorungdom, har samarbeid mellom læringsstedet og tilknyttede institutter allerede vist seg å være ytterst

fruktbart, og det bør intensiveres. Deres innsats mot et felles mål og deres delte ønske om å se områder gå fremover skaper ideelle forhold for at samarbeidets og den gjensidige bistands ånd kan blomstre. Det er nå samlet omfattende kunnskap om faktorer som bidrar til å gjøre instituttprosessen effektiv. For å organisere det som er lært og gjøre det tilgjengelig for dere, ser vi hen til Det internasjonale undervisningscenter.

Det vi har beskrevet i det foregående, er et pedagogisk system i en tilstand av konstant forbedring. Dette krever at mange personer støtter den videre utviklingen av det. Det krever også at institutter og bahá'í-institusjoner mer generelt planlegger fremover og sikrer at personer som har utviklet anselig kapasitet i støtten av samfunnets pedagogiske innsats, er i stand til å fortsette sin tjeneste, og at de, når deres livsforhold endres, fortsetter sitt engasjement i instituttets arbeid på andre betydningsfulle måter. Enhver tilhenger av Bahá'u'lláh verdsetter instituttprosessens effektivitet og vil derfor ønske å bidra til dens fremgang på en eller annen måte; ikke minst vil bahá'í-ungdommen det. Institutter vet godt at for dem er det et hellig ansvar å frigjøre det potensial som unge mennesker besitter. Vi ber nå om at bahá'í-ungdom betrakter instituttets fremtidige utvikling i dette selvsamme lys. Vi forventer å se at en bred bevegelse av ungdom setter standarden, i spissen for en samfunnsomfattende innsats gjennom ni år for å føre instituttet til et høyere funksjonsnivå. De bør gripe enhver anledning – på sine skoler og universiteter og i rom viet arbeid, familie eller sosial samhandling – for å oppmuntre flere og flere sjeler til å dra nytte av instituttets programmer. Noen ungdommer vil være i stand til å vie en tjenesteperiode – kanskje tilmed suksessive år – til å sørge for undervisning, særlig til dem som er yngre enn dem selv. For mange vil støtte til instituttets aktiviteter være en alltid tilstedeværende dimensjon i livet gjennom deres egen utdanning og mens de søker seg et utkomme fra sitt kall i livet i denne verden. Men ikke for noen bør det være noe mindre enn et kjært engasjement.

I mange deler av verden har en naturlig følge av individers og familiers deltagelse i instituttprosessen vært en økt bevissthet om betydningen av undervisning i alle dens former. Venner som tjener som lærere for barn, er svært interessert i den brede utviklingen i undervisningen for dem de underviser, mens venner som tjener som veiledere og inspiratorer, er naturlig opptatt av i hvilken utstrekning de som snart blir eller er i ferd med å bli voksne – jenter som gutter – kan ha adgang til og dra nytte av undervisning av mange slag, ikke begrenset til de kurs som tilbys av instituttet selv. De kan for eksempel oppmuntre unge mennesker til å se på lærlingeplasser eller universitetsstudier. Vi er blitt slått av hvordan store antall deltagere i instituttprosessen i mange samfunn gradvis har omformet dette aspektet av kulturen i en befolkning. Troens institusjoner vil måtte ta ansvar for å sikre at siden bevisstheten på denne måten blir høynet, vil de edle ambisjoner som oppstår hos unge mennesker som et resultat – ambisjoner om å tilegne seg utdanning og opplæring som vil la dem tilby sitt samfunn et livstid av meningsfylt tjeneste – kunne bli oppfylt. Den langsiktige utviklingen av et samfunn fra generasjon til generasjon, og i siste instans av en nasjon, avhenger i stor grad av innsatsen som gjøres for å investere i dem som vil påta seg ansvar for kollektiv sosial fremgang.

Denne utforskningen av undervisningens sentrale rolle for et samfunn basert på bahá'í-prinsipper ville være ufullstendig uten en ytterligere bemerkning. Shoghi Effendi har lagt stor vekt på betydningen av å anstrenge seg med «vedvarende bestrebelse» for å oppnå «en mer fyllestgjørende forståelse av innebyrden av Bahá'u'lláhs overveldende åpenbaring». Opplæringsinstituttet har ingen parallell som

et instrument for systematisk å eksponere ubegrensede antall sjeler for åpenbarings livgivende vann og Guds ords uuttømmelige mening. Men vennenes bestrebelse på å øke sin forståelse av troen og dens læresetninger er selvsagt ikke begrenset til deltagelse i instituttprosessen. Faktisk er én sterk indikator på et institutts effektivitet den tørst det kultiverer i dem som befatter seg med dets materielle, etter å fortsette å studere Bahá'u'lláhs Sak – individuelt, men også kollektivt, det være seg i formelle rom skapt av institusjoner eller i mer uformelle omgivelser. Utenom studiet av åpenbaringen selv er lærens implikasjoner av stor betydning for utallige felter for menneskers innsats. Å delta i seminarer tilbudt av Institutt for studier i global velferd er et bemerkelsesverdig eksempel på en form for undervisning som lar unge troende bli bedre kjent med et bahá'í-perspektiv på spørsmål som er relevante for menneskehetens fremgang. Ettersom åpenbarings osean er så uhyre stort, vil det være opplagt at å utforske dets dybder er en livslang beskjeftigelse for enhver sjel som vil betre tjenestens vei.

Etter hvert som troens bidrag til samfunnets fremgang i forskjellige deler av verden blir mer synlig, vil bahá'í-samfunnet i økende grad bli bedt om å utrede de prinsipper den hevder og å vise at de er anvendelige på de spørsmål som menneskeheten står overfor. Jo mer et samfunns intellektuelle liv blomstrer og trives, desto større blir dets kapasitet til å besvare denne appellen. Det vil være opp til Bahá'u'lláhs tilhengere å yte den intellektuelle strenghet og tankens klarhet i ideenes verden som tilsvarer deres forpliktelse overfor åndelig og materiell fremgang i gjerningenes verden.

Å tilveiebringe administrativ kapasitet på alle nivåer

Et brev skrevet på vegne av Beskytteren for åtti år siden beskrev bahá'í-administrasjonen som «den første utforming av det som i fremtiden vil komme til å bli samfunnets sosiale liv og lover». I dag, ved begynnelsen av formingstidens annet århundre, har bahá'í-administrasjonens form utviklet seg betraktelig, og dens fortsatte utvikling vil være avgjørende for å frigjøre troens samfunnsbyggende kraft.

På grasrota er troens administrasjon selvsagt forbundet med utviklingen av lokale åndelige råd. Disse blivende Rettferdighetens Hus blir av Shoghi Effendi beskrevet som «bahá'í-samfunnets hovedmuskler, så vel som det endelige grunnlag for dets administrative struktur», og betydningen av å danne dem blir sterkt understreket av ham. I 1995 ba vi om å få gjeninnført praksisen som krevde at alle lokale råd, inkludert de nydannede, skulle velges på første dag i ridván fremfor noen annen tid på året. Denne utviklingen var forbundet med det faktum at skjønt troende utenfra en lokalitet kunne bistå ved valgprosessen, så er det på stedets bahá'ier at hovedansvaret hviler for å velge ethvert råd og holde dets virksomheter gående. Mye avhenger av at de er rede til å forestå administrativ aktivitet. I de senere år har man sett hvordan en bahá'í-identitet gradvis kan bli sterkere i et landområde etter hvert som et handlingsmønster basert på læren blir opprettet blant enkeltmennesker og familier bosatt der. Et samfunn vil dermed ofte ha nådd et visst kapasitetsnivå i forhold til samfunnsbyggende bestrebelse ved den tid da det blir mulig å danne et lokalt åndelig råd. Når dette punktet nærmer seg – og det bør ikke utsettes utilbørlig – må det gjøres anstrengelser for å pleie en forståelse for de formelle aspekter ved samfunnslivet i forbindelse med bahá'í administrasjon. Det lokale råd som dukker frem i et slikt miljø, vil sannsynligvis være godt kjent med sitt ansvar for å oppmuntre og styrke de aktiviteter som bidrar til å holde et pulserende samfunn ved like. Det vil imidlertid også ha behov for å tilegne seg dyktighet i håndteringen av et bredt omfang av annet ansvar, og støtten gitt til dette av deres hjelpere og deres assistenter vil være av

vesentlig betydning. I vårt budskap til deres 2010-konferanse beskrev vi utviklingsveien for et slikt råd, og vi viste til forskjellige dimensjoner av dets virkemåte som ville kreve oppmerksomhet, blant annet dets evne til å forvalte og utvikle et lokalt fond, og med tiden å støtte initiativer til sosial handling og å samhandle med organer innen lokal styring og det sivile samfunn. Fordelene som tilfaller et samfunn som betjenes av et slikt råd, er det ikke nødvendig å nevne i detalj.

I deres samhandling med nasjonale åndelige råd og regionale bahá'í-råd ber vi om at dere vier oppmerksomhet til opprettelsen av lokale åndelige råd og styrkingen av disses virksomhet, særlig i landområder der dette aspektet ved vekst kan ha blitt mindre vektlagt. Vi forventer at dette vil bidra til en rask stigning i tallet på lokale råd som dannes år for år. I noen land vil deres rådslagninger måtte inkludere en vurdering av hvorvidt de eksisterende ordninger for å definere grensene for hver lokalitet er tilstrekkelige i landlige områder.

En tungtveiende innsikt som er kommet frem, er at graden av den anerkjennelse et lokalt råds stilling og lederskap får i et samfunn, er knyttet til hvor dypt de troende verdsetter valgprosessens hellighet og sin plikt til å delta i den, i en atmosfære fullstendig fri for påvirkning eller verdslige holdninger til makt. Etter hvert som bevisstheten økes i et samfunn om de åndelige prinsipper som bahá'í valg hviler på, dannes det et nytt begrep om hva det betyr for noen å bli kalt til å tjene på en institusjon, og forståelsen vokser av hvordan individet, samfunnet og det lokale råd og dets organer forholder seg til hverandre. Der det er gjort systematisk innsats for å stimulere samtaler i et samfunn om dannelsen av det lokale råd og om dets formål, og for å holde disse samtaler gående år etter år, vil det valgte organs styrke og samfunnslivets dynamikk forsterke hverandre.

Denne gjensidige virkningen har vært særlig merkbar i løpet av de to siste år på steder hvor vi har godkjent innføringen av en totrinns valgprosess for et lokalt åndelig råd, en tilnærming som sporer sin opprinnelse tilbake til anvisninger gitt av 'Abdu'l-Bahá til det åndelige råd for Tíhrán. Valget av tjueto lokale råd, spredt over åtte land, er i løpet av denne perioden allerede begynt å foregå på denne måten. Det ligner i mange henseender valget av et nasjonalt åndelig råd, med inndeling av en lokalitet i enheter som det velges en eller flere delegater fra, som igjen velger medlemmene av det lokale råd. Etter hvert som antall bahá'íer bosatt på et sted blir stort og samfunnets evne til å håndtere komplekse oppgaver øker, blir begrunnelsen tilsvarende sterkere for å innføre en totrinns valgprosess. I samsvar med dette venter vi at vi i kommende plan kommer til å godkjenne at denne måten å velge et lokalt råd på tas i bruk på mange flere steder der forholdene gjør at tiden er inne til et slikt skritt, både i bymessige og landlige strøk.

Et lokalt åndelig råd bevarer en sterk interesse for å lære hvordan det best fremmer det samfunnsbyggende arbeid innenfor sitt myndighetsområde, og derfor rådfører det seg regelmessig med venner som har med koordineringen av bestrebelse i området å gjøre. Utviklingen av eventuelle sentre med intens aktivitet på stedet følges tett av rådet, særlig ved at det tilbyr støtte til de team av troende som har fremstått der og stimulerer vekstprosessen. Jo mer den intensiverte aktiviteten krever organisatoriske ordninger på stedets nivå eller i deler av det – som for eksempel å arrangere kampanjer med hjemmebesøk, å ledsage familier som holder andaktsmøter, eller å oppmuntre dem til å danne grupper for å arbeide sammen – desto mer fremtredende blir rollen som det lokale råd kan påta seg i denne henseende. På steder der store antall ønskes velkommen inn i bahá'í-aktivitetenes favn, og der rådets arbeid

og dets mangfoldige forpliktelser blir mer komplekse, kommer rådet noen ganger frem til at dets sekretær trenger å bli støttet av et kontor med personale, og til sist blir behovet for et passende lokalt ḥaḏīratu'l-quds mer presserende.

Etter hvert som lokale råd begynner å påta seg en større og større del av ansvaret for å pleie utviklingen av samfunnet, må institusjoner på regionalt og nasjonalt nivå bli mer systematiske i sin innsats for å støtte dem. Det har gledet oss å se at dette behovet ivaretas på metodiske måter, for eksempel av nasjonale råd og regionale råd som kaller sammen til periodiske møter med lokale råds sekretærer og andre tillitsvervhavere for å rådslå om videreføringen av spesifikke handlingslinjer.

Der et regionalt råd har utviklet en høynet kapasitet innen administrasjon, inkludert en evne til å sørge for støtte av passende art til mange områder på en gang, har dette bidratt til raskere fremgang for hele regionen. Vårt budskap til deres 2015-konferanse påpekte at i mindre land, der det ikke er behov for å opprette regionale råd, ville det på nasjonalt nivå måtte fremkomme en formell struktur som ville bli pålagt å hjelpe områder til videre fremgang. Vi ber om at dere, i land der dette ennå ikke har skjedd, rådfører dere med nasjonale råd om de skritt som kan tas for å utpeke denne formelle strukturen, nemlig en nasjonal vekstkomité med tre, fem eller sju medlemmer. Det nasjonale råd vil trenge å gi dette organet det nødvendige handlingsrom for å fostre områders bevegelse, med bruk av relevante innsikter fra det som i denne henseende er lært om regionale råd. Dets ansvar kan blant annet være å utpeke områdeundervisningskomiteer og oppmuntre dem i deres planer, å ordne med utplassering av hjemmefrontpionerer, å støtte undervisningsprosjekter og spre kjernelitteratur. Komiteen vil ha nytte av å samarbeide tett med opplæringsinstituttet, som selv er et organ for det nasjonale råd, med hjelperådsmedlemmene som betjener landet, og det vil også være i stand til å kommunisere direkte med den relevante rådgiver. Selv om et nasjonalt råd naturligvis vil ønske å være løpende kjent med komiteens arbeid og gi den veiledning, støtte og oppmuntring, så bør opprettelsen av et organ som beskjeftiger seg helt med å fremme veksten, sette et råd i stand til å vie andre viktige saker større oppmerksomhet. I land der regionale råd ikke er blitt opprettet, men til sist kunne bli det, bør en nasjonal vekstkomité også bli utpekt ved denne tid.

Samtidig som de åndelige energier bølger, utløst av den besluttsomme gjennomføringen av planen, møter de motstand fra de motkrefter som holder menneskeheten tilbake fra å oppnå full modenhet. Overfor slike krefter er det nødvendig å bevare og styrke livskraften i de ulike handlingslinjer som følges på det lokale plan. Dette kritiske ansvaret er spesielt relevant for medlemmene av de to hjelperådene som av sine tallrike, krevende plikter holdes tett forbundet til forhold på grasrota og er våkne overfor enhver ting som kunne påvirke ånden i samfunnet. På tvers av ulike kulturer og sosiale omgivelser må de hjelpe vennene til å møte utfordringer av forskjellige slag: å hjelpe tidligere fiendtligsinnede grupper til å finne enhet gjennom å strebe mot et felles mål; å lære seg å legge til side nedarvede skikker og holdninger som hører til menneskehetens ungdomsperiode, og å overvinne alle slags fordommer; å vokte seg for enhver tendens til å betrakte saker kynisk eller med et feilsøkende øye, og isteden bevare en ivrig og konstruktiv holdning; å omsette kvinners og menns likeverd i praksis; å kaste av seg treghet og apati ved å vise individuelt initiativ; å sette ens støtte til planer for kollektiv handling foran ens egen følelesmessige preferanse; å ta i bruk kraften i moderne teknologier uten å gi etter for deres potensielt svekkende virkninger; å verdsette sødmen ved å undervise om troen og gleden ved å tjene menneskeheten fremfor verdslige interesser; å forkaste

forbruksideologiens opiat; å vende seg bort fra materialistiske ideologier og de syn på verden som de aggressivt fremmer, og å feste blikket på Guds lovers og prinsippers klare fyrstårn. Disse og mange andre i tillegg utgjør et formidabelt knippe av ansvar som de trofastes skare må utføre idet de styrer sin kurs gjennom det som sikkert vil være omtumlede år i menneskehetens liv. Deres hjelpere, som har opptrådt så rosverdig for å fremme prosessen med inntreden i skarer, må kunne mestre alle slike utfordringer uansett når og hvor de oppstår. Måtte de ved sitt gode eksemplens kraft og sine gode råds klarhet hjelpe vennene til å vokse i tro, forvissning og engasjement til et liv i tjeneste og ledsage dem mens de bygger samfunn som er fredens fristeder, steder der en plaget og konfliktskadet menneskehet kan finne ly.

Gjennom den siste serien av planer har samfunnets evne til å forbli fokusert på troens mest presserende behov avtegnet seg som ett av dets viktigste sterke punkter. Denne fokuseringsevnen må imidlertid innpasse mange handlingslinjer, som alle må gå fremover uten å konkurrere med hverandre. Dette krever et utvidet synsfelt, en nyansert forståelse av sameksisterende imperativer, økt fleksibilitet og høynet samarbeid mellom institusjoner. Vi er oss bevisst at troens ressurser er begrenset, og individer opplever at det stilles mange krav til deres tid. Men samtidig som planen utfolder seg på et gitt sted og rekken av tjenestevillige vokser, vil de ulike aspekter ved et rikt og pulserende bahá'í samfunnsliv gå taktfast fremover, og troens samfunnsbyggende kraft vil skinne.

Et historisk oppdrag

Vi håper at vi på disse sider har gjort det klart for dere at bahá'í-samfunnets nåværende kapasitet, kombinert med den disiplin det har oppnådd ved å holde fast ved et sammenhengende rammeverk for handling, har gjort det rede til en omfattende, streng gjennomprøving av alle sine ressurser, åndelige så vel som materielle. Planen som snart vil ta til – det første større foretagende i en hellig tjuefemårig satsing, som i omfang og betydning berører generasjoner – vil stille krav til den enkelte troende, til samfunnet og til institusjonene, som minner om det som Beskytteren krevde av bahá'í-verdenen ved Tiårskorstogets begynnelse. Dersom det ved den allmechtige Guds nåde skulle lykkes vennene å nå de heltemotets høyder som de nå kalles til, vil historien ganske visst hylle deres handlinger i ord og vendinger som ikke er mindre glødende enn dem hvormed den hedrer de strålende gjerninger som pryder annalene for formingstidens første århundre.

Vi har stor tillit til at dere og nasjonale åndelige råd i alle de bestrebelsers som gjøres for å gjøre vennene kjent med dette kollektive foretagendes natur, sikrer at historieperspektivet forblir fullt synlig. Dagens sivilisasjon er, med all sin materielle kyndighet, funnet å være mangelfull, og dommen er utstedt av Den ypperste penn: «Vet dere ikke at vi har rullet sammen det som folket var i besittelse av, og har foldet ut en ny orden i dets sted?» Å opprette en guddommelig sivilisasjon er, med Beskytterens ord, «bahá'í-troens fremste oppgave». Den skal bli bygget på de mest grunnleggende egenskaper, de som verden har stort behov for: enhet, troverdighet, gjensidig støtte, samarbeid, kameratskapsånd, uselviskhet, forpliktelse mot sannheten, ansvarsfølelse, lærelyst, et altomfavnende hjertes kjærlighet.

Hvor vi lengter etter å se menneskeheten opplyst av kjærligheten til sin Herre! Hvor vi lengter etter å høre hans pris fra enhver tunge! Siden dere vet hvor glødende vårt ønske er, så kjenner dere dermed vår følelse idet vi legger hodet på den helligste terskel og bønnfaller Bahá'u'lláh om å gjøre dere og alle som skatter hans kostelige tro, til stadig mer fullkomne kanaler for hans usigelige nåde.